

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtka a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Ing. F. B.**

zastoupený advokátem Mgr. Janem Hrazdirou
sídlem Na Příkopě 583/15, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 70892822
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. 10556/25/5200-10421-713026,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj, a to dodatečný platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2019, č.j. 1597900/23/2801-51521-604265, dále

za období 2020, č. j. 1597909/23/2801-51521-604265 a za období 2021, č. j. 1597912/23/2801-51521.604265, když u všech třech rozhodnutí bylo vypuštěno od úhrady penále, ale i změně doměřené daně.

2. Žalobce považuje žalované správní rozhodnutí za nezákonná a nesprávné, což dále rozvádí v několika explicitně vymezených žalobních bodech. Nejprve má žalobce za to, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, když bylo vycházeno ze závadné svědecké výpovědi. Dále stojí rozvedeno, že došlo i k dalšímu pochybení při provádění dokazování, jakož i v tom, že byl za povinný subjekt k doměřené dani zvolen právě žalobce, a nikoliv jeho bývalá manželka.

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém názoru, když se odkázal na žalované rozhodnutí a navrhnul, aby soud žalobu zamítl. Strana žalovaného svoje vyjádření k předmětné žalobě rozdělila po obsahové stránce do čtyřech základních oddílů, a to identifikaci žaloby a napadeného rozhodnutí, shrnutí dosavadního průběhu řízení, vymezení předmětu sporu a žalobních námitek a následně do nejobsáhlejší části věnující se argumentaci k jednotlivě vymezeným žalobním námitkám, které identifikovala jako ad 1) určení povinného (manžela), ad 2) nesprávné hodnocení provedených důkazů, ad 3) neprovedení části navržených důkazů, ad 4) nedostatečnost zjištění a nesprávné závěry o rozsahu zdanění a ad 5) nesprávný průběh uskutečněných výslechů svědků. Dílčí argumentace žalovaného i žalobce bude komparativně rozvedena v části právního posouzení tohoto rozsudku.

4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na http://nalus.usoud.cz).

5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně

(za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*…přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

   (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

   (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

   (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

   (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

   (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

9. Předně třeba konstatovat, že krajský soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, což je projevem dispoziční zásady, která ovládá soudní přezkum ve správním soudnictví. V mezích žalobních bodů pak žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby tak předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, proto soudní přezkum ve správním soudnictví není nástrojem všeobecné kontroly činnosti veřejné správy, ale toliko incidenční. *Inter alia* platí, že nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesní vady, tak soudní moc není povinna za něj takovou argumentaci dotvářet či precizovat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, bod 13; nebo rozsudek RS NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

10. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

11. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobce nikterak nesporuje samotné výše doměřených daňových povinností v napadených platebních výměrech. Nespornou zůstává i skutečnost toho, že příjem z nájmu dotčených nemovitostí spadal do režimu SJM, neboť v rozhodné době byl žalobce ve fungujícím

manželství, což vyplývá ze spisové dokumentace (žalobce kontroloval nájemní smlouvy, ale i jednal s nájemci, přičemž jeho manželka komunikovala s nájemci a zpravidla inkasovala nájemné). Naopak za spornou je možné považovat otázku toho, komu byly doměřeny předmětné daně, tj. otázku daňového subjektu (povinného). V mezích žalobních bodů je rovněž spornou otázkou i uskutečněné dokazování, které dle žalobce bylo stiženo několika vadami, a to právě v návaznosti na domnělou nesprávnost určení povinného subjektu.

12. Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů: „*Příjmy z nájmu, pokud nejde o příjmy uvedené v § 6 až 8, jsou* a) *příjmy z nájmu nemovitých věcí nebo bytů,* b) *příjmy z nájmu movitých věcí, kromě příležitostného nájmu podle § 10 odst. 1 písm. a).*“

13. Podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů: „*Příjmy podle odstavce 1, plynoucí manželům ze společného jmění manželů, se zdaňují jen u jednoho z nich*.“

14. Z výše uvedené dotčené právní úpravy jednoznačně vyplývá, že správci daně nejsou dány přesnější kritéria k tomu, jakého z manželů má určit k tomu, aby mu doměřil daňovou povinnost. Zákonná úprava stanovuje pouze jeden mantinel, a to že daňovou povinnost je možné doměřit jen jednomu z manželů, což je pojistka, aby nedopadla na oba, když jsou zavázáni společně a nerozdílně. Nicméně, aby byla vyloučena libovůle správce daně, tak judikaturní praxe stanovila tzv. kritérium "těsnějšího vztahu k příjmům", který může být dán nájemní smlouvou nebo příchozími transakcemi na bankovní účet jednoho z manželů (k tomu srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 11. 2019, č. j. 59 Af 11/2019-98, bod 26; a rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2022, č. j. 3 Afs 410/2019-57, bod 19).

15. Dotčená právní úprava vychází z hmotněprávní úpravy vážící se k bezpodílovému spoluvlastnictví manželů a společnému jmění manželů (dále jen „SJM“). Příjmy z pronájmu nemovitých věcí, včetně bytů, se zdaňují pouze u jednoho z manželů, přičemž manželé si mají určit, která varianta, tj. pro kterého z nich je zdanění vhodnější, je pro ně výhodnější. Příjmy tak nepodléhají dělení, v čemž se má prosadit co největší daňová optimalizace, a to za předpokladu, že manželé nejsou v „*rozhádaném nekooperativním vztahu*“ (viz. KOUBOVSKÝ, P. Příjmy z pronájmu nemovité věci ve spoluvlastnictví anebo ve společném jmění manželů. In *DAUC – Daně a právo v praxi*, 6/2022, s. 13-15). Za situace, kdy manželé konkrétní optimalizaci neuskutečnili a volbu toho z nich, kterému má být daň doměřena neučinili, tak může správce daně sám doměřit daň tomu, kdo má k takovému příjmu (z pronájmu) užší vztah (např. realizoval platby, přijímal příjem atd). V těchto intencích tak může daňová povinnost dopadat na toho z manželů, který byl podle okolností považován za příjemce plnění z pronájmu. Nelze tak považovat za pravdivé generalizované tvrzení žalobce o tom, že „*...z titulu spoluvlastnictví se jednoznačně zohledňuje skutečnost, komu tyto příjmy plynou a nejinak by tomu mělo být v případě společného jmění manželů.*“ Jak bylo totiž poukázáno, tak existuje kontrární rozdíl při řešení otázky doměřování daní manželů v režimu bezpodílového spoluvlastnictví, od spoluvlastnictví podílového.

16. Žalobce hned na stranách 2 až 5 předmětné žaloby rozvádí svoje úvahy ohledně toho, že mu neměla být dotčená daň doměřena, když měla být spíše doměřena jeho bývalé manželce, která k ní měla mít kýžený "užší vztah". Vedle toho správním orgánům vyčítá absenci řádného odůvodnění týkajícího se jejich správní úvahy o tom, proč zvolili za povinný

daňový subjekt právě žalobce, a nikoliv jeho bývalou manželku. Z dotčené právní úpravy vyplývá možnost správních orgánů (správce daně) zvolit neboli vybrat si jednoho z manželů, přičemž „*nápomocná vodítka*“ vzešlá z judikaturní praxe slouží pouze jako určité usměrnění pro jejich úvahu, ale nikoliv jako imperativ k precizaci právní úpravy. I sám žalobce totiž argumentuje s oporou zmíněného rozsudku KS v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 14. 11. 2019, č. j. 59 Af 11/2019-98, který si vykládá ve svůj prospěch. Nezbývá než doplnit, že judikatura se v kontinentálním právním prostředí, kam se řadí i právní řád ČR, považuje pouze za podpůrný pramen práva a jeho poznání, což znamená, že v generální rovině nedisponuje právní závazností, samozřejmě s přihlédnutím k principům legitimního očekávání a právní jistoty. Nicméně ani judikatura nesmí být vykládána v rozporu se zákonem, proto stanovuje-li zákon pro správce daně možnost volby jednoho z manželů při doměřování předmětné daně, tak se není možné rigorózně dovolávat judikatury, která říká, že je pouze vhodné, aby byl určen ten z manželů, který má užší vztah (sepjetí) s příjmy, které podléhaly dani. Krajský soud se sice drží přednesených intencí, že je sice vhodnější, aby byl zvolen ten z manželů, který má užší sepjetí se zdaňovanými příjmy, když se ale nejedná o explicitní zákonnou podmínku a příslušný orgán veřejné moci (správce daně) je tak oprávněn zvolit i druhého z manželů, což nesnižuje potřebu řádného a přesvědčivého odůvodnění takového kroku.

17. Naopak za podmínku *sine qua non* dotčené právní úpravy je nutné považovat majetkový režim, pod který spadaly či měly spadat zdanitelné příjmy, což v daném případě bylo společné jmění manželů (také jen „SJM“). Korekce právní úpravy SJM se nadále promítá ve zvláštní právní úpravě zákona o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) tak, že příjmy plynoucí do SJM se zdaňují jen u jednoho z manželů (zásada *lex specialis derogat legi generali*). Dotčená zákonná úprava je dostatečně jasná a srozumitelná, když zůstává výlučně na volbě správce daně, jaké z manželů určí k vyměření či doměření daně za příjmy spadající do SJM (srov. rozsudek KS v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52 Af 54/2015-106). Otázka těsnějšího vztahu alias míra jeho těsnosti k jednomu z manželů je potom záležitostí oscilující okolo vhodnosti, když je však nutné uvažovat vždy k individuálním okolnostem daného případu. Nezbývá než uvést, že těsnější vztah k jednomu z manželů je možné považovat za kritérium vhodnosti, ale nikoliv výlučnosti, proto se není možné za všech situací dovolávat jeho dodržení. Ve vztahu k této logice se krajský soud přiklání k postoji žalovaného o tom, že by případná existence nějakého bližšího vztahu k bývalé manželce žalobce znamenala jakési „*zapovězení*“ možnosti zdanit předmětné příjmy u žalobce jak druhého z manželů, ale i toho, že by se dovolávání se daného kritéria těsnosti mělo považovat za znak nezákonnosti dotčeného rozhodnutí.

18. Námitka žalobce dotýkající se nejen těsnosti příjmů z nájmu k jeho bývalé manželce, ale i toho, kdo následně s takovými prostředky má reálně nakládat či jinak disponoval je *ex lege* irelevantní, neboť rozhodující je pouze skutečnost, že takové příjmy spadaly do SJM obou manželů, proto bylo skutečně možné jejich (dodatečné) zdanění uskutečnit u kteréhokoli z nich. Jak poukázal i žalovaný, tak argumentace žalobce o tom, že měla existovat "nějaká" dohoda mezi ním a jeho bývalou manželkou nebyla prokázána, přičemž břemeno důkazní v takovém případě leželo na žalobci, který když tvrdil, tak měl i dokázat. Po prostudování spisového materiálu, tvrzení žalobce i žalovaného, se pak musí krajský soud přiklonit k žalovanému v tom, že žalobce skutečně neunesl svoje důkazní břemeno k jeho dílčím argumentům a tvrzením. Zůstává pravdou, že ani případná deklarace bývalé manželky, ať už explicitní či implicitní, o tom, že bude plnit předmětnou daňovou povinnost, když tak

učinila po jedenkrát, nikterak „nepředurčuje“ tuto osobu k výhradnosti vyměřování či doměřování takové daně a už vůbec nezavazuje správce daně k tomu, aby vždy respektoval takový postup. Skutečnost toho, že příjem z nájmu bytů spadal do SJM měl žalovaný správně za prokázaný, a to nejen po stránce formální (platné a trvající manželství), ale i té materiální, když měl příjem z nájmů bytů sloužit na provozní záležitosti rodiny a běžnou spotřebu domácnosti. Na hlubší podporu těchto úvah je třeba poukázat i na tvrzení, které nebylo nikterak sporováno, že nedoplatky platila bývalá manželka žalobce, ale přeplatky směřovaly vždy na účet žalobce. Ze všeho uvedeného měl žalovaný oprávněně za to, že příjmy z nájmů legitimně spadaly do SJM, proto bylo ust. § 9 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů aplikováno správně.

19. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se vadného procesního postupu, zejména procesu dokazování, pak krajský soud po uskutečněném soudním přezkumu neshledal žádné projevy nezákonnosti. Navíc se krajský soud ztotožňuje s tím faktem, že drobné nestandardnosti uskutečněného procesu nemohly zavdat celé jeho nezákonnosti, když se nejednalo o nedostatky či vady dosahující dostatečné intenzity k nezákonnosti (slovy žalovaného „*nedostatky kvalifikovaného potenciálu*“). K námitce existence „*jakési*“ dohody mezi oběma bývalými manžely se zdejší soud už vyjádřil výše tak, že její existence byla sice opakovaně tvrzena, ale nikterak prokázána. Nejen ve vztahu k tomuto řízení se však prosazuje skutečnost prokázaná a nikoliv reálná. Z tohoto důvodu, i kdyby oba manželé spolu skutečně měli dříve uzavřenou nějakou (neformální) dohodu, tak zůstalo nezbytné její nepochybné prokázání, přičemž nebyla-li uzavřena v písemné formě a tvrzená ústní forma takové dohody je vzájemně popírána, tak je třeba přijmout závěr o tom, že existence takové dohody nebyla prokázána. K námitce týkající se neprovedení dalších navržených důkazů je třeba konstatovat, že s touto argumentací se žalovaný dostatečně vypořádal, když je neprovedl pro jejich nadbytečnost. Rozsah provádění důkazů v procesu dokazování se přitom opírá nejen o poznání skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, ale i o správní úvahu. V těchto mantinelech krajský soud konstatuje, že žalovaný nikterak nevybočil či nepřekročil svoji diskreční pravomoc, když *ad causa* shledal nadbytečnost provádění dalších důkazů.

20. K dalším explicitně nerozebraným dílčím námitkám krajský soud odkazuje na žalované rozhodnutí, stejně jako celý spisový materiál, který byl objektem soudního přezkumu. Ve své podstatě se totiž všechny dílčí námitky nějakým způsobem vztahovaly k otázce selekce povinné osoby (žalobce) k doměření daňové povinnosti. Krajský soud považuje předmětné rozhodnutí za přezkoumatelné, správné a zákonné. Správní orgány se dostatečně zabývaly všemi vznesenými námitkami a předloženými argumenty, které objektivně vyhodnotily a zákonně vypořádaly. V logické konstrukci správních orgánů (žalovaného), která se stala nosným korpusem žalovaného rozhodnutí pak ještě zbývá poukázat na to, že žalobce i jeho bývalá žena se na předmětu podléhající daňové povinnosti, tj. nájmu oněch bytů, podíleli vzájemně, byť každý tak mohl činit v rozdílné míře (formální stránka – podpisy na nájemních smlouvách, označení smluvních stran; faktická stránka – komunikace, kontrola smluv, příprava smluv). Krajskému soudu ani neuniklo, že správní spis obsahuje kopii písemného potvrzení o převzetí nájemného ke dni 1. 1. 2023 ve výši 15.000,- Kč, které převzal a potvrzení vystavil právě sám žalobce, což je stvrzeno jeho jménem a podpisem (toto potvrzení na malém lístečku „*list bločku*“). Ze žalobního tvrzení, ale i ze skutečností obsažených ve spisovém materiálu, přitom jednoznačně vyplývá konkrétní účast žalobce i jeho bývalé manželky na pronajímání bytů v době existence jejich manželského svazku,

proto i uplatňování režimu SJM k příjmům z pronájmu daných bytů. Pro předmět sporu, který byl jádrem tohoto soudního přezkumu je přitom rozhodné jen to, že v té době daný příjem spadal do SJM, když manželství trvalo a oba manželé spolu byli náležité činní ve vztahu k pronajímání svých nemovitostí. Tyto reálie určitým způsobem narušily „*namítanou*“ zjevnost těsnějšího vztahu předmětu daně k bývalé manželce žalobce, protože z jednotlivých zjištění skutečně neplyne jednoznačný a nepopiratelný závěr o tom, že těsnější vztah měla mít bývalá manželka žalobce. Situace by byla odlišná, pokud by ze spisu nevyplývalo, že by se žalobce nějakým způsobem podílel na pronajímání daných bytů, přičemž ze spisu si krajský soud ověřil, že se žalobce sám v určité míře podílel na uskutečňování pronájmu bytů, a to převážně nepřímo, ale později i přímo. Tato fakta pak podporují správnost postupu daňových orgánů, která se promítá i do zákonnosti žalovaného rozhodnutí.

21. Krajskému soudu neunikla podstata celé věci, že žalobce má silně rozvrácené vztahy se svojí bývalou manželkou, přičemž tato skutečnost mu je dobře známa z jeho rozhodovací činnosti, když už i v rozsudku ze dne 10. 10. 2024, č. j. 61 A 3/2024-52, v bodě 28, krajský soud dospěl k přesvědčení o rozvrácenosti vztahů mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou, jakož i o tom, že se nejedná o ojedinělé případy, kdy jsou jejich vzájemné vztahy řešeny před orgány veřejné moci (podpůrně lze odkázat i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2025, č. j. 52 A 57/2024-53). Krajský soud spatřuje prolínání tohoto základu i do žalobní argumentace, jakož i vlastního merita věci. Jak totiž žalobce sám uvedl v bodě 23 předmětné žaloby, když se odkazoval na rozsudek NS ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 22 Cdo 1172/2022, že: „*…manželé o návratnosti takové investice obvykle neuvažují, neboť ji provádějí v době fungujícího manželství, kdy jsou schopni se na nakládání se společným majetkem dohodnout.*“ Je nepochybné, že v době řádně fungujícího, tj. nerozvráceného, manželství neměl žalobce potřebu řešit to, jestli je příjem z předmětného nájmu zdaňován jemu či jeho manželce, ale nejspíše ani to, kdo z manželů skutečně inkasuje příjem z takového nájmu. Naopak v současné době, kdy jsou vztahy mezi žalobcem a jeho bývalou manželkou silně rozvráceny, což je soudu známo, mj. z jeho rozhodovací činnosti, ale i ze samotné žalobní argumentace, a kdy správce daně doměřil daňovou povinnost žalobci, se žalobce se značným úsilím snaží o prokázání toho, čeho si měl všímat i za dobu jeho manželství, neboť jak soud dovodil, tak správce daně nepostupoval v rozporu se zákonem, když si zvolil za povinný subjekt k doměření daně právě žalobce. Žalobní argumentace, ve které se promítá silný subjektivismus žalobce je sice lidsky pochopitelná, ale právně irelevantní ve vztahu k meritu věci. V případě, kdy by si žalobce trval na tom, že doměřená daň měla být uhrazena jeho manželkou a nikoliv jím, čímž by vlastní úhradu doměřené daně považoval za protiprávní či nespravedlivou, tak mu nic nebránilo a nebrání v tom, aby si po svojí bývalé manželce vymáhal vynaložené prostředky na úhradu doměřené daně prostřednictvím civilněprávních prostředků. Tuto eventualitu vzpomíná i žalovaný v rámci svého vyjádření (str. 7 vyjádření žalovaného), když uvádí, že manžel, u kterého byl příjem zdaněn se „*…eventuálně může následně u druhého manžela domáhat vzájemného vyrovnání z titulu bezdůvodného obohacení dle § 2991 a násl. OZ.*“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2022, č. j. 3 Afs 410/2019-57).

22. Žalobce ve vyjádření v replice ze dne 7.12.2025 uvedl další námitky proti žalovanému rozhodnutí, ve kterých vytýká správci daně, že nezahájil daňovou kontrolu u jeho manželky a uvádí další tvrzení o údajném krácení daně z příjmů fyzických osob ze strany jeho manželky a navrhuje soud k tomu provádět dokazování. Těmito námitkami a skutečnostmi

se však soud nemohl zabývat, neboť protože podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která již uplynula dne 23.6.2025.

23. Protože žaloba nebyla důvodná, tak musel krajský soud postupovat tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. žalobu zamítnout pro její nedůvodnost (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a nevzniklo mu tak právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly, tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. února 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu